

Chasse Gardée

interview met een spin

JAN RUWARD

De eerste keer dat ik hem zag, was door het keukenraam, zijn web goed zichtbaar in de avondzon. Hij weerspiegelde zijn alter ego naar de binnenkant van de ruit. De spin keek me indringend aan, wachtend op mijn vragen. Hij vroeg zich af wie ik ben. Dit was zijn jachtgebied of Chasse Gardée zoals vermeld op het houten bord.

...

Laten we het hebben over uw huidige gemoedstoestand. Waaraan ergert U zich?

- Rukwinden of juist geen wind, dan komt er niks of niemand in mijn web.

Lijkt U op uw vader of op uw moeder?

- Dat kan ik niet zeggen, mijn vader werd door haar opgegeten meteen nadat hij haar bevrucht had.

Heeft u ooit een mystieke ervaring beleefd?

- Misschien mijn geboorte als spin, ik heb er wel over gelezen, Hadewijch in de Middeleeuwen. Zoiets wil ik ook: hier-toe wil ik al het fijne, mijn geliefde te beminnen om zo haar dienstbaar te zijn, haar in alles te geven wat komt, in alles wat gaat, ons mysterie van leven en dood.

Vindt U zichzelf aantrekkelijk?

- Dat kan ik niet beoordelen, juist niet wanneer ik mezelf zo weerspiegeld zie in jouw keukenraam. Ik vind het trouwens een irrelevante vraag. Het gaat erom of die ene vlieg goed vastzit, ja, dan is mijn web aantrekkelijk, in ieder geval goed gemaakt en in mijn geval esthetisch verantwoord.

Waarom bent U het meest gehecht?

- Aan mijn leven zoals het nu gaat. Overzicht en inzicht.

Waar zou U het liefst wonen?

- Als ik aan thuis denk, dan zie ik nog altijd de plek van mijn vader, de boerderij in Zuid-Frankrijk met op het erf het bordje CHASSE GARDÉE, besloten jachtterrein, ooit kom ik daar terecht.

Wat was Uw gelukkigste moment?

- Dat moment moet nog komen, ongetwijfeld met mijn gedroomde vrouw wanneer ze me toelaat in het liefdesspel en ik mezelf opoffer voor haar kinderen door me te laten opeten.

Twee dagen later zat mijn spin er nog, onbeweeglijk in het midden van zijn web en bekeek zijn jachtgebied. Nadenkend, genietend van de nazomerzon en wachtend op zijn prooi. Er was geen prooi. Ik keek hem droevig aan (ik weet niet wat zijn fysieke uithoudingsvermogen is, ik weet niet of hij nog luisteren kan maar ik lees hem toch voor uit Hadewijchs visioenen). Vanochtend zie ik zijn hele web verdwenen, ik zoek, ik roep nog, maar ook de spin is spoorloos. Een onbeschrijfelijk gevoel van weemoed maakte zich van mij meester.

